

ΕΤΟΣ Ι΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 116.

Συνδρ. ἐτήσια Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 » » Ἐπαρχιῶν » 1.20
 » » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀριθ. 264.

Εἰς οὐδέναν, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν γέλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν «Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἡ Ἀρτεμις ἦτο θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀητοῦς καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν τῷ φύλλῳ τοῦ Ἰουλ. ἐγράψαμεν. Ὅπως ὁ Ἀπόλλων, οὕτω καὶ ἡ Ἀρτεμις ἦτο ἐπιτηδεύειν εἰς τὸ τοξεύειν καὶ ἔργον αὐτῆς ἦτο τὸ κυνήγιον· παρίστατο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς εἰκονίζουσα ἄλλοτε μὲν τὴν θεὰν τοῦ κυνηγίου, ἄλλοτε δὲ τὴν Σελήνην, καὶ τρίτον ὡς θεὰ τοῦ ἄδου ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐκάτη. Διὰ τὰς τρεῖς ταύτας ιδιότητας ἡ Ἀρτεμις εἰκονίζεται τρίμορφος, ὡς θέλομεν ἄλλοτε δημοσιεύσει περὶ τῆς Ἐκάτης ὑπὸ τὰς τρεῖς μορφάς της. Ἐνταῦθα θὰ περιγράψωμεν τὴν Ἀρτεμιν ὑπὸ τὴν πρώτην ιδιότητά της, τ. ἔ. ὡς θεὰν τῆς Γῆς. Ὡς τοιαύτη ἡ Ἀρτεμις ἡγάπα τὰ δάση καὶ τοὺς δρυμῶνας, συνελάμβανε τὰς ἐλάφους τρέχουσα ἢ διεπέρα αὐτάς διὰ τῶν βελῶν της καὶ ἦτο

ἡ προστάτις τῶν κυνηγῶν. Ὡς θεὰν τοῦ κυνηγίου εἰκονίζον αὐτὴν μετὰ ἐλαφροῦ φορέματος, ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω ὕψουμένου καὶ περὶ τὴν ζώνην περισφιγμένου διὰ νὰ πηδᾷ εὐκόλως τοὺς φραγμοὺς καὶ τοὺς θάμνους. Οὕτω παρίστην αὐτὴν ἡ προσκειμένη εἰκὼν, εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς κρατοῦσα ἀπὸ τῶν κεράτων ἐλαφον, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς φέρουσα ἐπὶ τοῦ ὤμου φάρετραν.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

Ἡ Ἀρτεμις ἡγάπα τὴν ἀγνίαν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς προστάτις τῶν παρθένων. Εἶχεν ἀκολουθούς 60 νύμφας καὶ ἄλλας εἰκοσιν, αἱ ὁποῖαι ἐφρόντιζον περὶ τῶν ὅπλων τοῦ κυνηγίου. Αἱ νύμφαι ὤφειλον νὰ φυλάττωσι τὴν σωφροσύνην καὶ παρθενίαν των, ἄλλως βαρύνετα ἐτιμωροῦντο ὑπὸ τῆς θεᾶς καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἐλάχιστον καὶ ἀκούσιον ἁμάρτημα.

Ἡ Ἀρτεμις ἐκαυχᾶτο διὰ τὴν ὠραιότητα της καὶ δὲν ὑπέφερε καμμίαν ἄλλην καυχωμένην ὅτι ἦτο ὠραιότερα αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐ-

φόνευσε τὴν Νιόβην, ἥτις ὑπερῆφανεύθη, ὅτι ἦτο ὠραιότερα αὐτῆς. Καθὼς εἰς τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἀπεδίδοτο ὁ θάνατος τῶν ἀρρένων, οὕτω διὰ τῶν βελῶν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπῆρχετο ὁ θάνατος τῶν παρθένων καὶ τῶν γυναικῶν.

Ἡ Ἀρτεμις ἐλατρεύετο πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ περιφημότερος ναὸς αὐτῆς ἦτο ὁ ἐν Ἐφέσῳ, ὅστις κατετάσσετο εἰς τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου. Τὸν ναὸν τοῦτον ἔκαυσεν ὁ Ἡρόστρατος, καθ' ἣν νύκτα ἐγεννήθη ὁ μέγας Ἀλέξανδρος.

Ἰερὰ εἰς τὴν Ἀρτεμιν ἐκ μὲν τῶν ζώων ἦσαν οἱ κύνες, αἱ ἔλαφοι, αἱ γάται καὶ αἱ αἶγες· ἐκ δὲ τῆς Γῆς αἱ πηγαι, τὰ λειβάδια καὶ τὰ δάση.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ θὰ ἐξιστορήσωμεν τὸν βίον τῆς Νιόβης καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τῶν τέκνων αὐτῆς, φονευθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, διότι ἐτόλμησεν ἡ μήτηρ αὐτῶν νὰ ὑπερῆφανευθῇ πρὸς τὴν Λητώ διὰ τὰ πολλὰ τέκνα τῆς.

ΠΕΡΙ ΙΝΔΙΩΝ.

Πρὸς νότον τῆς Ἀσίας εἰς τὸν Ἰνδικὸν ὠκεανὸν ἐκτείνεται μεγάλη τις χερσόνησος, καλουμένη Ἰνδική, εἴτε Ἀνατολικαὶ Ἰνδαί, αἵτινες ἤδη ἀποτελοῦσι μέρος τῆς εὐρείας Βρετανικῆς αὐτοκρατορίας.

Τὰ μεγάλα κράτη τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ἰσπανίας φαίνονται μῆδαμινὰ συγκρινόμενα πρὸς τὴν μεγάλην ταύτην χώραν, διότι εἶναι πολὺ μεγαλειτέρα ὅλων τούτων ὁμοῦ, ἔχουσα ἑκτασιν 4800 милίων καὶ παράλια ὑπὲρ τὰς 4,000 милίων μακρά.

Οὐ μόνον δὲ ἡ χώρα εἶναι ὑπερμεγέθης ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ κατ' ἀναλογίαν εἶναι μέγιστα. Οὕτω λ.χ. ἔχει τρεῖς ποταμοὺς, ἐκάστου τῶν ὁποίων τὸ μῆκος εἶναι μεγαλειέτερον τῶν 3,000 милίων—ἀπεράντους ἐρήμους κεκαλυμμένας ὑπὸ ἄμμου, ὅρη τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ εἶναι κεκαλυμμένα ὑπὸ διηνεκοῦς χινῶς, ἐνῶ αἱ ἐκτεταμέναι πεδιάδες τῆς κατοικοῦνται ὑπὸ 300 περίπου ἑκατομμυρίων ψυχῶν!

Ἡ ἱστορία τῆς χώρας ταύτης εἶναι πολὺ περίεργος καὶ διδακτική. Πολλοὺς αἰῶνας π. Χριστοῦ διάφοροι βάρβαροι φυλαὶ εἰσέβαλον εἰς τὰς Ἰνδίας ἐκ τοῦ βορειανατολικοῦ μέρους τῆς Ἀσίας καὶ ἡ ἐξεδιῶξαν ἢ ὑπεδούλωσαν τοὺς

αὐτόχθονας, ἐγκατασταθέντες αὐτοὶ εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν κατακτηθέντων αὐτοχθόνων ὑπάρχουσι μέχρι τῆς σήμερον εἰς τινα μέρη τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλ' εἶναι πολὺ κατώτεροι κατὰ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς κατοίκους τῆς χώρας, καὶ τοσοῦτον ἐξηχρησμένοι, ὥστε μικρόν τι διαφέρουσι τῶν ἀλόγων ζώων, ἐνῶ οἱ κατακτηταὶ τῶν, οἱ κυρίως λεγόμενοι Ἰνδοὶ (Hindoos) ἠϋξήσαν εἰς δύνάμιν καὶ πλοῦτον καὶ ἐβασίλευσαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας μὲ πολλὴν ἡσυχίαν.

Ὁ κώδικς τοῦ Μανοῦ εἶναι συλλογὴ νόμων γραφέντων περὶ τὸν ἑννατον πρὸ Χρ. αἰῶνα καὶ θεωρεῖται ὡς θεόπνευστον βιβλίον. Ἐξ αὐτοῦ δὲ μανθάνομεν τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Κατὰ τὸν κώδικα τοῦτον οἱ Ἰνδοὶ διηροῦντο εἰς τέσσαρας τάξεις, ἥτοι 1) τοὺς *Βραχμῆνας* οἵτινες, ὡς ἱστορεῖται, ἐξῆλθον ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν· 2) τοὺς *Καστρίγικας*, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν ὤμων τοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν στρατιωτῶν καὶ ἐν γένει τῶν πολεμιστῶν· 3) τοὺς *Βαυσίας*, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν μηρῶν τοῦ Βράμα, καὶ εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν ἀνήκον πάντες οἱ μετερχόμενοι τὸ ἱατρικόν, νομικόν καὶ ἐμπορικόν ἐπάγγελμα· 4) τὴν τῶν Σούδρων, οἵτινες ἐξῆλθον ἐκ τῶν ποδῶν τοῦ Βράμα καὶ ἀπετέλουν τὴν τάξιν τῶν χειρωνακτῶν, οἵτινες κατεγίνοντο εἰς πάσας τὰς τέχνας, αἵτινες ἦσαν ἀπηγορευμένοι εἰς τὰς ἄλλας τρεῖς τάξεις.

Οὐδεὶς ἀνήκων εἰς μίαν τῶν τάξεων τούτων δύναται ν' ἀλλάξῃ τὴν κοινωνικὴν τοῦ θέσιν, διότι κατὰ τὸν ἱερὸν κώδικα ὁ Θεὸς ἔχει ὀρίσει εἰς ἕκαστον τὴν οἰκείαν θέσιν καὶ εἶναι ἀμάρτημα νὰ τὴν μεταβάλῃ. Ὑπάρχουν δὲ τόσοι εἰδικοί κανόνες καὶ ἐθιμοταξίαι εἰς ἑκάστην τάξιν, ὥστε ἀποτελοῦν φραγμὸν ἀδιάρρηκτον καὶ ἀνυπερέβλητον εἰς τὸν θέλοντα νὰ μεταβῇ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην τάξιν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ.

Ἐν Λονδίῳ τῇ 15ῃ Ἰουλίου 1877.

Πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς καὶ ἀγνωστὰς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων.